

THƯ GỬI DẤU YÊU (15)

Yêu dấu,

Không biết bao nhiêu lần em cầm bút viết thư cho anh nhưng đều dừng lại ở tiếng gọi thảng thốt từ tiềm thức: “Người yêu ơi! Em yêu anh vô cùng.” Và thế rồi trang thư đành bỏ dở và cánh thư không bao giờ được gửi đến cho anh.

Nhưng hôm nay những xúc động đã lắng đọng vào cõi tâm tư và niềm tưởng nhớ đã ngói ngoai trong đáy hồn, em trang trải lời tình tự, giải bày một nỗi niềm ray rứt làm em bàng hoàng mỗi khi nghĩ đến: “Em phải xa anh, chấm dứt một cuộc tình ngọt ngào, mê đắm nhất của đời em.” Em có tự dối lòng mình không? Quả thật một phần của trái tim, nơi tình cảm dâng đầy, mờ khuất cả lý trí, em đã dối lòng, vì nước mắt em lưng tròng, vì cõi lòng em nứt vỡ, nếu em không còn là của anh, nếu anh không còn được anh ôm ấp trong vòng tay trữu mến và không còn được anh hôn bằng môi ấm nồng nàn. Nhưng phần còn lại của trái tim mà lương tri ngự trị bắt em phải rời xa anh, khi lòng yêu dấu còn cháy bỏng xác thịt. Bởi nếu không, một mai sau này, trên bước đường tình chung đôi, soi tỏ mặt nhau, nhìn rõ những yếu điểm, va chạm trong cuộc sống, chúng ta sẽ không tránh khỏi những bi kịch sẽ xảy ra hàng ngày, từng giờ, từng phút. Sự xa nhau lúc đó sẽ thật là bẽ bàng và em sẽ không sống nổi với tiếng đời dị nghị: “Lại một lần dang dở.”

Anh yêu,

Em biết em lãng mạn từ chân tơ đến kẽ tóc, từ khóe mắt đến môi cười, tâm hồn em bồng bềnh theo gió núi mây ngàn, theo từng cơn sóng vỗ chập chùng, từng cánh nhận bay xa trong chiều và cả trong bước chân luân vũ những tối mùa đông vắng bóng anh. Phải chăng cái lãng mạn hồn nhiên đó trong nửa phần đời nghệ sĩ của em, mà anh cho rằng em đã không trọn vẹn với riêng anh? Anh đã rất đúng, nếu anh nhìn em bằng ánh mắt nghiêm khắc của tình yêu qua lăng kính hôn nhân vợ chồng. Tuy nhiên duyên vợ chồng giữa chúng ta dường như đã gắn bó trong tiền kiếp và đã tan vỡ kiếp này thật khó mà hình thành. Em cảm nhận cái duyên số nghiệt ngã đó ngay từ đêm nhiệt đới cuồng loạn bên anh. Trong rã rời mệt mỏi, nhìn gói chăn xô lệch, nhìn nét mặt anh đắm chiêu trong khói thuốc xanh lơ dưới ánh trăng chiếu chéch bên bờ cửa sổ, anh đã hờn ghen với dĩ vãng của đời em. Em đã buông thả cuộc sống, ngụp lặn trong đục tình? Chắc anh đã nghĩ thế – nhưng anh yêu, anh có biết đâu rằng em chỉ buông thả cho riêng anh và cháy bỏng đục tình với chỉ một mình anh. Quá khứ một người đàn bà hay một góa phụ đã một

lần dang dở, đã nửa đường gãy gánh, với nhiều bí ẩn, đầy rẫy những suy tư, chông chát những nghi ngờ, như con chim đã bị tên, nhìn cánh khô cũng tưởng cánh cung tầm nã, cũng thấy bầy ngậm đất dưới chân, nên luôn bị hút hẫng trong những quyết định – chọn lựa – nhất là những quyết định đó thoát đi từ tình cảm chưa chín đở trái sâu, chưa cảm thông đến tận cùng những khúc mắc, những liên quan chằng chịt, đan chéo như lưới nhện trong cuộc đời, để rồi lại ân hận nuối tiếc, nao lòng bởi lời cầu hôn của anh trong một khoảnh khắc hoang tưởng. Phải anh yêu, tình yêu của chúng ta chỉ đẹp trong hoang tưởng mà không bền vững theo nghĩa tào khang. Bởi vì giữa lúc yêu em, trong đam mê rực lửa, anh đã không dấu được những giận hờn vu vơ trong đôi tay mon trón pha lẫn chút bạo hành trên từng khoảng da thịt mà em cảm nhận được. Em đã nuốt lệ khóc thầm khi những ngón tay anh bám sâu trên thân thể, như một thuật sĩ thôi miên loài ác thú. Em đã đau đớn đến tận cùng đau đớn, em đã xót xa đến cuối đường đắng cay chua xót, không phải vì bàn tay bạo hành cho thỏa lòng tự ái của anh mà thật ra là em thương anh vô vàn. Em thương anh vì hiểu được rằng anh bỗng trở thành ích kỷ, ghen tương, đố kỵ, nhỏ nhen là bởi anh quá yêu em. Yêu đến độ mù quáng, bôi đen cả lý trí, đè bẹp cả lòng bao dung, độ lượng, phóng khoáng, vốn có ở nơi anh. Giả như nếu người anh yêu, không phải là em, là một người con gái thuần nhất, hiền thực, “công, dung, ngôn, hạnh” thì anh đã chẳng phải khổ đau dần vặt, phải giận hờn, ghen tương, như đã yêu em. Nghĩ như vậy, nên sau những đêm dài thao thức, em đã quyết định phải xa anh. Xa từ bây giờ, giữa niềm yêu dấu còn thắm thiết nồng ấm, để chúng ta mãi mãi vẫn giữ được những hình ảnh quyến rũ, những kỷ niệm tuyệt vời về nhau, mặc dù cõi lòng ta tan nát.

Anh yêu,

Thôi nhé! Đây là lá thư tình đầu tiên em viết cho anh qua những mùa yêu dấu và cũng là những giòng chữ cuối cùng rải trên đoạn đường ta ly biệt. Ước mong rằng năm tháng sẽ phai mờ dấu yêu trong trái tim anh. Và riêng em, trong tận cùng trí nhớ, anh đã là của em, và sẽ là của em suốt đời. Giữa dấu yêu, giọt lệ ăn năn đã làm anh đau buồn khi nghe giã biệt. Tạ từ anh bằng âu yếm vụn lời. Hỡi yêu dấu.